

Sygn. akt II CSK 658/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku E. K.

przy uczestnictwie W. K. i Z. K.

o zasiedzenie ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym „zagadnienie prawne” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.). Należy podkreślić, że zadanie wnoszącego skargę kasacyjną nie ogranicza się do zaprezentowania problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurystycznego, wykazującego nie tylko preferowany przez skarżącego sposób rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Tymczasem skarżący w istocie poprzestał na sformułowaniu czterech rozbudowanych pytań odnoszących się do okoliczności faktycznych, jakie – według niego - mogłyby stanowić o samoistności posiadania. W ocenie sądu drugiej instancji, przytoczone okoliczności nie mogły wpłynąć na ocenę sposobu posiadania nieruchomości przez skarżącego. Stanowisko to jest zgodne z orzecznictwem Sądu Najwyższego, w którym wskazano, że co do zasady posiadanie całości rzeczy stanowi jedno z uprawnień współwłaściciela (art. 206 k.c.). Posiadając rzecz współwłaściciel realizuje prawo, które mu przysługuje. Samoistne posiadanie w zakresie udziału innego współwłaściciela, które może

doprowadzić do zasiedzenia tego udziału, wymaga ujawnienia woli wyjścia poza własne prawa i wkroczenia w zakres zastrzeżony dla innego uprawnionego. Wykazanie aktywności potwierdzającej wolę wyłączenia innych współwłaścicieli od posiadania wymaga więc przeprowadzenia pozytywnego dowodu przez współwłaściciela posiadającego rzecz, a nie powołania się na domniemanie prawne (zob. postanowienie z dnia 24 maja 2013 r., V CSK 269/12, nie publ.). Sąd orzekający w sprawie dokonał oceny okoliczności podnoszonych przez skarżącego i nie dopatrył się na ich podstawie ujawnienia „woli wyjścia poza własne prawa”. Zagadnienia przytoczone skardze stanowią próbę polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez sąd drugiej instancji, co – w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. - jest zabiegiem niedopuszczalnym.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania również na przesłankach wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 2, 3 i 4. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być ujęte w odrębnym wywodzie prawnym i przytaczać argumenty wskazujące na występowanie w sprawie konkretnych przesłanek usprawiedliwiających wniosek. Powołanie się na uzasadnienie jednej z podstaw kasacyjnych - jak uczynił to skarżący - nie czyni zadość temu wymaganiu.

W odniesieniu do potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości argumentacja powinna polegać na przedstawieniu stanowisk prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz własnej, odpowiednio uzasadnionej, propozycji interpretacji powołanych przepisów wraz z wykazaniem, w jaki sposób wiąże się ona z rozstrzygnięciem zapadłym w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., III SK 33/13, nie publ.).

Natomiast, aby uzasadnić oczywistą zasadność skargi należy wskazać konkretne przepisy prawa oraz przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego zdaniem skarżącego te przepisy zostały w ewidentny sposób naruszone (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Skarżący wymagań tych nie dochował, w związku z czym Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]